

Hinni még

új versek 2023

Mihályi Molnár László

MA MÁR A SZÓ ...

*ma már a szó
nem segít
mert megölték
a hangokat
elkoptatta elveit
a szabadszájú gondolat*

*csak néma titkos
jelbeszéd
mely a múltból
felderül
az elkárhozott hit helyén
önmagával szembesül*

*ma már a szó
oly kevés
a csend mutat
csak jó irányt
így lesz a
részekből egész
és érthetővé
bennünk
a világ*

Karácsony hajnalán

*Kigyúlt az ég,
a horizont lángol,
s reményt kovácsol
a sötét világból.*

*Beteljesül,
értelmet adva a létnek:
szűz-tisztaságban -
így szólt az ígéret.*

*Ránk ragyog fénye
a Nap köntösében,
s ez csillant meg
egy kisdéd szemében.*

*Megzendül szava
a süket világban,
láthatóvá válik
a vak homályban,*

*nyílik előtte,
szeretni vágy a lélek,
s szállást ad mind
az Ég kisdédének.*

Siratófal

Valami köd és csönd

ült a tájon

s hajnali dér remegett az ágon

úgy jöttem el újra hogy szóljak

hóhérja legyek a malteros bakónak

ki megölte eddig minden álmunk

amíg az ígért Messiásra vártunk

dermedten bűnbe fagyasztott gyászban

mégis az örömhírt hozók igazában

hogy kimondjam kiáltsam:

Gyalázat!

követeljem vissza felnégyelt hazámat

mert mostohák gyötörnek

aláznak csigáznak

dicsőségére a sátán fiának

rabságban sorvasztják vérem

az nem lehet hogy itt elenyésszen

mert tudd meg ó tudd meg a titkot:

a jövődő fordulhat itt most

s ha mértékét veszti a mérleg

elkedődhet

a végítélet !

Annyi csak

*már annyi csak
hogy itt vagyunk
elkopott
az otthonunk*

*házánk
itt lent
szétszakadt
mortaléknak
ez maradt
nem őrizi
szent hét lakat
és az ősi
szép szavak
forrásában
vér fakad*

*a kifakult
ég alatt
omaldozó
vén falak
azt se mondják
védd magad
már annyi csak
hogy még vagyunk*

*...elkészve
vagy túl korán?
dereng az ég
kél talán....*

Kérdés

*van-e még vers
túl a virágon
kell-e még vers
a túlvilágon
kell-e még szó
kell-e még ige
ha nem kérdez rá már
senki se*

*s lesz-e még dal
mint gyors patak
ha megidézzük
a holtakat
akik még eszméltek
szerettek s éltek
mint a vizek a fák
a fény és a lélek
Örökkévalósága
a Mindenségnek*

*lesz-e még út
és lesz-e még otthon
gyümölcsöt
ringatnak-e az ágak
és lesz-e még hite
a korcs világnak*

A Tisza parttól a Csillagösvényig
(Tiszai Nagy Menyhért emlére)

*száraz az ecset
a tárgyakon gyűlik a por
és kristályosodik lassan az emlékezet
még árad az idő feltartóztathatatlan
árad és hömpölyög
s nem látni mélyét
csak amit magával sodor
s amit a mélyből felkavar*

*egyszer majd minket is magával ragad
és megbillen alattunk a Mérleg
ennyi volt csupán
egy porszemnyi pillanat
eszméletünktől a beteljesedésig
a Tisza parttól a Csillagösvényig*

Latrok között

*Amíg őrvjög
a káprázattal hergelt csőcselék,
és kereskedők pénzéből fizetett
önkéntesek érvelnek
Barabás szabadulása mellett,
nehogy a piacot rontó názáreti
megmeneküljön,
és hogy ne inogjon a távoli Róma
tekintélye ebben a poros és unalmas
tartományban sem;
a helytartó megkorbácsoltatja
a vádlottat,
bár semmi vétket nem talált benne,
ám így elnyerheti
a vérszomjas csődület rokonszenvét:
a többségnek tetszik és éljeneznek.
(mindig jobb lesz a közbiztonság
egy jól megszervezett kivégzés után.)
Csak ez a lényeg!*

*Azután jöhetnek
a papok, próféták, bölcselő pásztorok
megvitatni,
hogy a jobb vagy a bal lator
volt-e az elvetemültebb,*

*mert ezen hosszan el lehet
csámcsogni borozgatás közben,
sorolva mások bűneit...*

*Ez eddig mindenkor bevált,
és a későbbi hírnökök történeteiben
nyoma sem lesz,
hogy a latrok mellett volt egy harmadik,
nem jobb- és nem is baloldali,
hanem középen,
egy ártatlan vére csorgott végig
a kereszten...*

Líra és kegyelem

*Ha csupán
könnyed játék a szó,
s nem ered könnyed,
ha fáj,
és nem ajándék már az ihlet,
akkor nem illet
babér,
s a szavak
a tél jegéből
nem törnek tavaszt,
a sziklából
nem fakad élet,*

*nem ered vér,
s az ég felől nem árad
malaszt...*

*Tudhatod vajon:
mi az áldozat?*

Hajnal

*ébred a város
és ébred a táj
ahol az álmod
megtalál
ahol a lélek
messze ér
kenyere s bora
benned él*

*már ezer éve
és százezer ős
egyik sem szolga
egyik se hős
itt talált földet
temetőt
mennyei honba
vezetőt*

ez itt az otthon

*vár reád
ahol az áldás
száll le rád
ahol az Úr
csak arra kér
szeretetben és
hittel élj
s ahogyan eddig
menj tovább*

*ezek az apró
szép csodák*

Templomom kapujából

*Mert
temploma vagyok
az Örökkévalónak
porszemnyi léttel
a Mindenség terén
nem csupán közbülső kapocs
vagy átmenet
a nemzedékek megújulásában
hanem a teremtség titkát folytató
alkotás
akiben testet öltött
a halhatatlan lélek
és életre kelt a holt anyag*

*hogy betölthesse sorsát végzetét
mikor e templom benépesül
és világot gyújt a hit és gondolat
felismeri célját a létben
és értelmet nyer kín és a halál
amikor összhangra jut
az örök harmóniával
átölelve azt akit megtalál
zengve a végtelen szent szózatot
teljessé téve az Igét*

*mert temploma vagyok
az Örökkévalónak
most és mindörökké*

Rorate

Hajnali ének

*Ahogy az éjből
elődereng a hajnal,
és harmatot hint az ég,
amint a ködből
kirajzolódik a táj,
úgy válik emberi arcúvá
ez az ősi döbbenet,
emberi szavakká
az Igéből kibomló*

sejtelmes homály.

*Megérkezik, mint a gondolat,
s a várakozókban otthonra lel,
ránk talál, mikor felragyog a Nap,
és befogadja Őt az értelem:
az ég tengerén
bárkáinkat ringatót,
az üdvösséget és reményt
elhozót,
akivel beteljesedett
az ősi álmunk,
hitünk bölcsessége,
hogy Ő az,
akire vártunk,
és kérdéseinkre majd
Ő felel.*

ÖRÖKLÉTBEN

(Duray Miklós emlékére)

*fűszál tövén
gyöngy a harmat
benne csillog
Nap-hatalmad
és a szélben
suttogásod
szülőföldön
fogant álmok
forrásvízben
hús emlékek
és a tükre
égi kéknek
megremegő
lombok árnya
visszatérő
fény varázsa
onnan
hol az örök béke
a teljesség
reménysége
...
ennyi lám
az örökségem
aki hagyta*

*elment régen
aki őrzi
túl az álmon
túl az égen
túl e tájon
túl mennyei
héthatáron
kinek üdvét
kérem várom
fohászomban
rám találjon
támadjon fel
minden szóban
mozdulatban
vízben sóban
gondolatban
ölelésben
a magasban
s lenn a mélyben
betöltve
a Mindenséget
üdvözítve
embert népet
...
ez az utam
igazságom
ez életem*

*s túl halálon
örök béke
mely nem álom
az Igében
valóságom*

Megérint a fény

*esti csendben
ereszkedik ránk
már az álom
napunk a fényben
káprázat volt csupán
most homályba omlik
fent a várrom
pereg a homok
a falak oldalán
s a meredélyen
elnyelik a rések
ott várva ki
az idő ostorát
ha megjönnek majd
az őszi esőzések
eltűnik mind*

a barlang résein át

ahonnan századok

vagy tán

millió évek alatt

feltöltik

a tengerig érő

homokpartokat

így múlik el est az est után

amikor a szemhatáron

meghajtja koronás fejét

megcsillan az ablak üvegén

és lángra gyúl

az alkonyat utolsó fénye

koszorút fonva

a szirtek peremén

majd megnyílik

csillagos útjával az ég

beleragyog

a völgy ölébe

s egyre hangosabb lesz

a patakcsevegés

azt hittem

immár egyedül vagyok

magamra teríthetem

az éj

*lepelét
de ez a hatalmas úr
kezét nyújtja le hozzám
hogy bele ne vesszek
a Mindenségbe
és hálát adjak
e kegyelemért*

Karácsonykor virradóra

*Hosszú az út,
köves, poros,
nehéz az út
Názáretből Betlehembe...*

*Mennie kell Máriának,
szól a parancs,
hív az írás,
betlehemi próféciás.
Nehéz az út:
hosszú, terhes,
kismamának jajj, keserves,
de menni kell,
mert az angyal ezt ígérte,
mert az Atya azt akarta,
hogyan a gyermek ott szülessen,*

*hogy a fiú ott sírjon fel,
ott érkezzon
diadallal.*

*Hosszú az út, kínnal terhes,
bőg a számár, hátára vesz,
óvatosan, mintha tudná:
Istengyermek, kinek kedvez.
Föl- fölujjong Ő odabent, jelzi immár,
itt az idő, itt van a cél,
ez az út most itt véget ér.*

*Siess, József, fuss előre
Betlehembe:
keríts szállást, bábaasszonyt!
Odafent már csillag ragyog,
olyan fényes, oly világos
és az árnyak olyan nagyok,
mintha napfény sütné róla,
mikor fordul virradóra...
Ám a házak mind bezárva,
zörget József, mindhiába.
Csak egy barlang-istállócska
előtt lobog a pásztorok tüze-lángja.
Jó lesz az is, megpihenni,
ha nem várnak,
a báránykák szénájában
lenyugodni*

*hosszú útról érkezőnek:
Józsefnek és Máriának.*

*Ám a hetek és a napok
már beteltek,
itt az óra:
hosszú útról még hosszabbra
kél a gyermek,
a nagyvilág szent csodája:
Betlehemből Golgotára!*

Hinni még...

Hinni kéne még

és hinni jó

hogy sodor a víz

ringat a folyó

és símogat átölel

vezet

megvéd ha kell

vagy felemel

becsukott szemmel is

hinni e jóban

s együtt lenni

egy nagy hajóban

...

Hinni kéne még

hogy van hozzá erőnk

és megállhatunk

a szakadék előtt

hinni kéne még

hogy vigyáznak is ránk

s ahová születünk

az a mi hazánk

és tudni kéne még

mi is vigyázhatunk

szelíden ránk tekint

*égi jó Urunk
ahogyan idáig
őrizve e tájat
amikor ellenünk
vad csorda vágat
akkor is ha szónkra
választ sem kapunk
s elnémul az élet
mezőnk és falunk
iskolájából
ha kiveszett az élet
rommá vált a templom
jön a végítélet...*

...

*Hinni kéne még
Ó hatalmas Isten
tévelyeg a nép
immár arca sincsen
dorbézolnak vígan
elfajzott bitangok
hizlalják a csordát
temetői hantok*

*hinni kéne még
és hittel remélve
bízni hogy tavasz jön
minden hosszú télre*

*rügy fakad és élet
a zöldülő fákon
ezt jelzi előre
most is a karácsony*

A fegyverkovács fia
(Gárdonyi Géza emlékére)

*mikor baj van
a világban
mert a rendje
összedőlt
megszólal
az ősi szellem
helyretolni
az időt -*

*egyik kardot ad kezünkbe
védni népünk otthonát
de túlerő eltiporhat
harcost otthont és hazát*

*ám a fiú
ésszel szóval csiszolja új fegyverét
a gondolat hitet érlel –
Árpád s István örökét*

*és amíg a zord erőszak
takarja el
a Napot
a lelkekben felragyognak
a megmentett csillagok*

Napszentület II.

*míg ifjú volt
világrengető dolgokra vágyott
felforgatni vagy megforgatni
a világot ...
mit tudta még
hogy ez
kinek a dolga
s mit szól majd hozzá
aki létrehozta*

*elhitte azt is
hogy
minden az övé
és nem lehet fölötte
senki más...*

*immár csak hallgat
mindent újra számol
tapasztalat vall*

*a megélt világról
és mindent és mindent
újra megidéz
mert hazugság volt
minden forradalom
lázadás és rendszer
hol csak alkatrész kellett
nem pedig az ember*

*így
nem lett belőle jós
sem próféta
sem költő
legfeljebb csak egy
konokul ellenálló kő
mit nem sodort
magával a szél
s amire nem tudott
árnyékot vetni
az idő
és a kor
melyben majd mégis
minden
elenyész*

ne fordulj meg

rügy fakad

az éj sötétje

felhasad

árad fény

és kegyelem

átvisz erdőn

hegyeken

és az otthon

rád talál

benned élő

tartomány

Egyszer, talán...

egyszer majd mi is

hazatérünk

és akkor nekünk is

lesz majd hazánk

amilyen mindig

megilletett minket

ahová megszült

jó anyánk

ahol a szó

*amit ő adott
ahol a dal
mit ránk hagyott
ahol a táj
mi bennünk él
feltámad újra
mint a szél
és betölti ismét
a szemhatárt*

*hogyan elmondhassuk végre
kik vagyunk
mert ez itt az otthonunk
házánk*

IN MEMORIAM - DINNYÉS JÓZSEF

*Elment a dalnok,
már nem zenél,
az elárvult lant
szárnyra kél,
felszáll az égbe,
a felhőkön túl,
dalolva kísérik
magyarul.*

*Forgószél támad, és felkavar:
magától szólal meg bent a dal.*

Kulcsár Ferinek odaátra (vers)

suhintott ismét a kaszás

a tél jege még

roppan a réten

száraz ágakat szaggat

a böjti szél

a feltámadás ígéretében

a mennyei parnasszus

kapuját

szélesre tárja

a vak rapszodosz

és társa

ott vigadoznak a próféták

is már

a dalnokok

zengő muzsikájára

Tengely és kereszt

mint a Nap

az ég peremére

visszatér belénk

életünk reménye

amint az is akit a bölcsek

ma oly hitetlen várnak

akivel végül fordul a világ

és estére

*mikorra megnőnek
az árnyak
lélekben betölti
a szobát
aludni tér
és velünk álmodik
akkor is
mikor már
sokadszor megtagadták*

Csíksomlyói virradat

*csak a fű
a zöld
csak az ég
a kék
csak a szó
s a csend
csak a szív
s remény
csak a kéz s a száj
a nyíló szembogár*

*s árnyékokod
ha szemben a fénnel*

*megállsz
egész a sarkadig ér...*

*kitárja ölét az ég s a völgy
remeg benne a várakozás
szinte tapinthatóvá válik az ígéret
hogy a napba öltözött asszony
elküldi közénk újra fiát
ki egybe fűzi azt mi szétszakadt
felemeli azt mi elmerült
utat vág a sötét éjszakában
és koszorút fon a hegyekből nekünk
amely alatt az ősi szent haza
egyszerre mond érette imát*

„A felnégyelt haza...”

(Vári Fábíán Lászlónak Kárpátaljára)

*Halált fakaszt még
itt a rét,
és fenik ránk is
a kaszát:
itt születünk,
csak azért,
mert magyarnak szült
ide anyánk.*

*Se szó, se pénz,
se fegyverek
nem adtak rá
okot,
de eltervezték
rég e bűnt
sunnyin
a lélekgyilkosok.*

*Nekik nem jó
az Istenünk,
és Jézust is
elvetik,
ám fegyvert
nem fogunk
ellenük,
mert tisztábbak
elveink.*

*Rabságunk
száz éves vándorút,
a vezeklés
véget ér,
mikor majd mind
fohászkodunk
e meghurcolt
nemzetért.*

Petőfi

*ha most élnél, te lennél
a legvadabb magyarkodó náci,
fajgyűlölő, kirekesztő és maradi
szélsőséges elvetemült párti.
Anyád tyúkjára vadászna
nyálát csorgatva sűrűn
minden szennyecsatorna stábjá,
hogyan megetessék a nézővel bambán,
hogyan versed csak szárnyalni nem tudó
kergült tyúk rikácsolása.
S nem lenne lap sem kiadó,
mely közölné bármely művedet:
a János vitéz gyermeknek nem való,
sok benne az erőszak, gyűlölet,
a felnőttek számára sértő,
hogyan elkergetik a török
bevándorlókat,
és nem tartják egyenjogúnak
a másként gondolkodókat:
az ördögöt, sátánt és gonosz mostohát,
sem a boszorkányt, kányát és férget.
Petőfi Sándor, ejnye-bejnye
a te versed most nagyon sok embert
s közösségi megváltó elveket sérthet,
gyűlöletet szít és kirekeszt,*

*ezért hát dobd el tolladat,
vagy írd a cégeknek reklámverseket,
nem kell hozzá semmi gondolat,
a vásárló figyelmét eltereld,
s megoldod anyagi gondodat.*

*Legyél inkább posztmodern,
proceszív, zöld vagy újpogány,
állatbarát, jogvédő, meleg és vagány!
Neked itt babér most nem terem,
míg siráncosol nemzetén, családon, hazán!*

A Mindenségből az Örökkévalóba

*mikor az álmod
kivégzik
mikor a vágyad
elvérzik
mikor a leked
otthont nem talál
azt mondják
halál*

*s emlékké lényegül át
a lényed
és ki tudja
micsoda fények*

országútjain távozol:

a Mindenségből

az Örökkévalóba

.....

Összebúva, remegve, ságva

reményt dagasztva

csak várjuk, csak várjuk,

csak várjuk a csodát,

hol elküldené már Istenünk

elküldené már végre

ostorát

Sötétség és megvilágosodás

Ez még az ő órájuk volt:a sötétség hatalmáé!

*Hamis papok és uzorás kufárok álltak vele szemben a templom előtt,
és a félrevezetett tömeg, no meg a felbérelt csőcselék, hogy a kellő pillanatban
bekiabáljanak...*

(s a képlet azóta sem változott)

Talán csak Pilátus látott át ezen a gerjesztett félhomályon

...és a megkínzott vádlott,

*de ő már előre tudta, hogy ebben a helyzetben majd ki mint cselekszik:
mit várhat a posztjukat féltő főpapoktól, a mindenre kapható tömegtől,
(és már a tanítványok is félrevonultak onnan, nehogy a Mesterrel együtt
őket is megostorozzák)*

*Nem volt ez számára meglepetés, felkészítette őket erre a fordulatra,
de Péternek is csak a kakasszó juttatta eszébe a jövődölést....
és minden egyebet: a szőlősgazda fiát, akit a szőlőművesek vertek agyon,
azt remélve, hogy ezzel rájuk száll majd a vagyon...
mert itt e földön csak ebben tudnak gondolkodni az ostobák
... és közben Júdás is visszaadta már a harminc ezüstöt, mikor rádöbbsent,
hogy kinek és minek az árulója lett, és kárhozatában, szégyenében,
fájdalmában és kétségbeesésében a halálba menekült.
Mutatva ezzel előre azoknak a sorsát, akik megtagadják majd az
Evangéliumot... a terméketlen fát gyökerestől tépi ki és veti tűzre a Gazda...
A helytartó pedig engedte, hogy a zsidók örvendezzenek,
mert ezen a napon nem az ő vérüket ontják e színjátékban...
de észre sem vették, hogy ők is áldozatok:
a cinkosságukkal lelkiüket és becsületüket adják el, és emlékeiket,
hiszen alig egy hete még pálmaágakkal köszöntötték vágyaik megtestesülését...
de a jámbor birkák errefelé csak arra valók, hogy áldozatokká legyenek,
vagy csordában bégessenek az ünnepnapokon, hetente változtatva nézeteiket,
amikor megválasztják a főpapot, vagy megkoronázzák a királyt...
Pilátus látta, lépre akarják csalni, hogy ő hajtsa végre
a főpapok szándékát, mert nekik tilos a gyilkolás,
mert a törvényük szerint ölniük nem szabad,
mégis halálba küldik azt, aki kimondja nyilvánosan a bűnüket,
aki megkérdőjelezi hazugságaikat...
ezért a tisztátalan rómaiakra bízzák megint a piszkos feladatot,
hogy tennék el láb alól a közrendet veszélyeztető Názáretit,
amihez már a hamis tanúkat is beavatták, és csalafinta bizonyítékokat
szereztek... legyen az eljárás jogszerű, törvényes és megfellebbezhetetlen....
Mondván: „hogy jön ahhoz egy koszos betlehem-i istállóban született*

*szemfényvesztő, mágus vagy akárki, hogy kijelentse: ő az a felkent,
ő a Messiás, akikre régóta várnak...*

*de milyen megszabadító az, akinek még fegyvere sincsen,
hogy veri ez meg így puszta kézzel a megszálló idegen légiókat (?)....”*

*Szegény megvezetettek, akiket nem is a rómaiak, hanem saját bűneik tartottak
fogva igazán, mert behódoltak a mammonnak, a rangnak, hírnévnek,
pozíciónak, és még fel sem foghatták a szeretet végtelen hatalmát, amiről a
Mester a hegyi beszédben szólott,*

*s nem értették még azt a matematikát, amely nem ebből a világból való:
hogy minél többet szétosztunk belőle másoknak, nálunk annál több marad,
ahogyan a kenyérrel és hallal tette ott a tó mellett, a hegy oldalában,
hogy megértsék: a szeretet is így szaporodik meg,*

hogy mindenki jóllakhat véle, és a maradékból is megtelik tizenkét kosár....

*csak bízunk kell ígéreteiben, csak hinnünk kell benne, és követjük Őt,
csak elébe kell mennünk, hogy találkozhassunk, csak rá kell lépnünk az Ő
útjára, amit kinnal, vérrel, megostorozással és a kereszthalállal*

*előttünk kitaposott, és megmutatta, hogy emberi létünk halálából is van
feltámadás, és megismerhetjük az üdvösséget,*

a Mindenséget és az Örökkévalót,

mert annak királya törte itt át kétezer éve

a sötétség falát !

NAPFORDULÓ

*csak egy perccel is,
de hosszabb a nappal,
új reményt ébreszt
a virradattal,
és feledve gondot,
sötétséget,
lelkünkben a tavasz
újra éled,
a karácsony fénye
megvigasztal:
örömhírt hozott
az angyal !*

Fohász a szélfúvásban

(Mács József emlékére)

Suttog a szél, jajgat a szél...

*Felvidéken, Palócföldön, Rima parton,
Sajó mentén, Balog völgyön suttog, jajgat, sír, mesél.*

*Itthon vagy már, visszajöttél,
megpihenni hazatértél,
mögötted sok, ezer örvény,
vár az Örök Csillagösvény:
ez a Törvény.*

*Jajgat a szél, suttog a szél
sólymok szárnyán fenn az égen,
lenn a mélyben, a gyökérben,
sudár fákban az ágvégen,
itt a völgyben, sírgödörben,
kínból fogant örömekben:
ezért éltél,*

*hogy a télben, sötétségben
és örökös szélfúvásban,
történelem viharában
igaz szóval megigézd.*

*S nem hallgattál,
ha mindezért
nem is kaptad meg a részt.*

Jajgat a szél, suttog a szél

*az élőknek álmai közt,
őseidnek sírja fölött,
a meggyötört Gömörország
népe örök vágyaiból fogalmazott sorok útján
most már végleg hazaérsz.*

*Itt születted, itt e tájban.
Az apáknak igazában,
szép anyai ölelésben,
karja-szava melegében nevelkedted,
s mint egy herceg elindultál
világ ellen: népedért.*

*Viaskodva káprázattal,
országrontó sárkányokkal,
koncra váró keselyűkkel,
s ide tért meg minden út,
hogymondhasd mindeneknek:
élőket és eljövőkét féltő hittel --
magyarul*

*Mennyi szitok, mennyi átok,
harangvesztő szolgaságok közt dacoltál,
s hű maradtál:
hű a szóhoz, hű e néphez ,
amit adott sors és végzet -
magyarsághoz, emberséghez.*

*Betelt ím a vitézséged:
a próbákat kiálltad !
Örök Igaz Bíró előtt
már megállhatsz igazaddal,
s ha eljön a végítélet,
megbékélhetsz
diadallal.*

*Siralmaknak helye nincsen,
osztozunk a közös kincsen,
s nincs minálunk gazdagabb.
Mert az írás, mint a forrás
a mélységből felfakad,
és a műved, mit ránk hagytál,
amíg szól a magyar ének,
dicséretet zeng a lélek,
általunk is: megmarad.
Amen*

MAGYAR GOLGOTA

(hazátlan honban – hontalan hazában)

*mikor már senki nem segít
s úgy érzed minden elveszett
tudod-e hol vagy s hazád hol lehet
tudod-e földed vajon merre van
tudod-e még hogy élet hol fogan
van-e még reményed erőd
kibírni poklot temetőt
lesz-e még morzsányi hited
amíg az átkot cipeled
és a tükörből aki visszanéz
aki egykor voltál
tán az vagy-e még*

*szerelmet tüzet őriz a szemed
az emel föl aki eltemet
az hív vissza ami megtagad
örökös zajban
mindig
egymagad
holt vizeken hol tenger árad
keresed otthonod hazádat
hol hínáros lép húz le a mélybe
s szárnyatlan lélek taszít beléje
hol határok szabnak gátat a szónak
csak szalmaszálnyi a mentőcsónak*

*még emlékszel
sziklákon álltál
mosdattad arcod friss pataknál
kiáltásodra visszhangzott a völgy
s egy földcsuszamlás
mindent elsöpört
beterített szennyes lé iszap
a hordalék lassan átítat
idegen anyag tömül a szádba
halálra ítélt
vársz
f e l t á m a d á s r a*

A szerzőről:

Mihályi Molnár László – Rimaszombat – 1953. április 24.

Régi Gortva völgyi gömöri palóc családból származik. Anyai ágon a Balogfalán megtelepedett gömörmihályfalusi kishatalmas Mihályi nemzetségből. A jogfosztás és deportálások után édesapja falusi néptanító lett Gesztetén majd Kisgömörben (itt töltötte gyermekkorát). A rimaszombati gimnáziumban érettségizett 1971-ben.

1978-ban szerzett pszichológia-magyar szakos tanári oklevelet, de a politikai rendőrség nyomására kilenc évig nem állhatott katedrára. Felesége révén a Bodroghözben (Perbenyík) majd Nagykaposon éltek. Pozsonyban a magyar egyetemisták klubjának vezetője, nyári honismereti kerékpártúrák és művelődési táborok szervezője, majd Királyhalmecen és Nagykaposon népművelőként amatőr színjátszók vezetője, néprajzi gyűjtések résztvevője, népművészeti műsorok és képzőművészeti táborok szervezője, rendezője, szavalók felkészítője, forgatókönyvek, írója.

Versei 1968-tól jelentek meg a Gömöri Hírlap, Hét, Irodalmi Szemle, Új Ifjúság hasábjain, majd Erdélyben és Kárpátalján is. Tagja a Megközelítés angoltológiának (Pozsony, 1980), önálló köteteit rendre elutasítják. 1987-ben kap végül tanári állást Szepsiben, azóta ott él.

1987-ben tanári állást kap Szepsiben, és odaköltöznek. A 1990-ben Szepsiben iskolaigazgatónak választják, majd a pozsonyi önkényuralom egy időre leváltja, de ismét igazgató lesz. 1991-től a prágai parlament képviselője Csehszlovákia felbomlásáig, a kulturális és az alkotmányjogi bizottság tagja, a magyar frakció (Együttélés) vezetője és a Duray Miklós vezette Együttélés alelnöke volt. 2002-től a kassai Szakkay József Szakközépiskola tanára, műelemzéseket tartalmazó módszertani füzetek szerzője. A Mária Rádió önkéntese, mint hírszerkesztő, hírolvasó. A Csemadok területi választmányának alelnöke. Feleségével együtt a Vox Columbella (Kisgalamb Hangja) kórus tagjai. Három gyermekük, hét unokájuk van.

Négy évtized óta nyaranta a jászói Mécs László Szabadegyetem (korábban „művelődési tábor”) programvezetője, a Csemadok Kassa környéki területi alelnöke.

Több elismerése közül:

2008-ban a miskolci Keresztény Értelmiségi Szövetség a keresztény magyar nemzet megtartásáért végzett tevékenységért a Kartal-Vecán-díj

2016 - a Szlovákiai Magyar Pedagógusok Szövetségének Életmű-díja.

2018 – a Magyar Művészeti Akadémia Ex Libris Díja

2018 - a Magyar Kultúra Lovagja

2021 – a Magyar Nemzetőrség Magyarságért-díja, érdemkeresztje.

Eddig megjelent három önálló verseskötete :

1999-ben Ungváron-Budapest, Intermix Kiadó - Fohászok virradatért

2008-ban Miskolcon, a KÉSZ kiadásában a Magyar Golgota

2008-ban az AB-Art-nál Napszentület

- a Magyar Elektronikus Könyvtárban

2019 – Napszentület (versek)

2019 - Sírunkon a szél (publicisztika, elemzések, tanulmányok)

2020 - Száz év halál – Hazát hív a harangszó (publicisztika, esszék, tanulmányok, versek)

2022-ben a Magyar Művészeti Akadémia kiadásában jelent meg a

Mács Józsefről készült monográfiája.

TARTALOM:

Ma már a szó

Karácsony hajnalán

Siratófal

Annyi csak

Kérdés

A Tisza parttól a Csillagösvényig

Latrok között

Líra és kegyelem

Hajnal

Templomom kapójában

Rorate

Öröklétben (Duray Miklós emlékére)

Megérint a fény

Karácsonykor virradóra

Hinni még

A fegyverkovács fia

Napszentület II.

Ne fordulj meg

Egyszer, talán...

In memoriam Dinnyés József

Kulcsár Ferinek odaátra

Tengely és kereszt

Csíkсомlyói virradat

A felnagyelt haza (Vári Fábián Lacinak Kárpátaljára)

Petőfi

A Mindenségből az Örökkévalóságba

Sötétség és megvilágosodás

Napforduló

Fohász szélfúvásban (Mács József sírjánál)

Magyar Golgota

A szerzőről